

Arrest

nr. 77 156 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 oktober 2011 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 januari 2012.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Russische nationaliteit, verklaart op 11 augustus 2008 België te zijn binnengekomen. Op diezelfde dag dient zij een asielaanvraag in. De gezinsleden van de verzoekende partij dienen tevens een asielaanvraag in.

Op 4 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Ten aanzien van de gezinsleden van de verzoekende partij wordt een gelijkaardige beslissing genomen.

Op 3 juni 2010 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 57 087 van 28 februari 2011.

Tevens weigert de Raad de gezinsleden van de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij de arresten nrs. 57 084, 57 085 en 57 086 van 28 februari 2011.

Op 2 december 2010 dient de verzoekende partij, samen met haar gezin, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 9 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 21 maart 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Ook de gezinsleden van de verzoekende partij dienen een tweede asielaanvraag in.

Op 30 maart 2011 dienen de ouders van de verzoekende partij, tevens in naam van het gehele gezin, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 15 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 juni 2011 dienen de ouders van de verzoekende partij, tevens in naam van het gehele gezin, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 7 juli 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Ten aanzien van de gezinsleden van de verzoekende partij wordt een gelijkaardige beslissing genomen.

Op 5 augustus 2011 stelt de verzoekende partij beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. De Raad weigert de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 68 304 van 11 oktober 2011.

Tevens weigert de Raad de gezinsleden van de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij de arresten nrs. 68 301, 68 302, en 68 303 van 11 oktober 2011.

Op 2 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 24 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Ten aanzien van de gezinsleden van de verzoekende partij wordt een gelijkaardige beslissing genomen.

Dit bevel is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 18 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten T.T.(...) geboren te (...), op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 11/10/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. Zij wijst erop dat aan de verzoekende partij reeds een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten dat intussen definitief en uitvoerbaar is. Zij meent dan tevens dat de eventuele vernietiging van het bestreden bevel niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van de verzoekende partij, zodat zij geen belang heeft bij de huidige vordering.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2011 is genomen in toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt betwist door de verzoekende partij, dat voormeld bevel van 9 maart 2011 niet werd aangevochten en dienvolgens definitief is, zodat dit bevel principieel uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2011 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (*RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319*). Er dient dienvolgens te worden

vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790). De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

2.4. Gevraagd naar haar belang bij huidig beroep wijst de verzoekende partij ter terechtzitting van 29 februari 2012 op hetgeen zij in haar verzoek tot horen heeft uiteengezet. Zij duidt er in haar verzoek tot horen op dat zowel haar vader, als haar moeder en haar tweelingzus tevens op basis van dezelfde grieven beroep hebben ingediend tegen het in hun hoofde genomen bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij geeft aan dat de drie beroepen van voormelde gezinsleden met rolnummers 83 679, 83 697 en 83 707 werden behandeld ter terechtzitting van 6 januari 2012, doch dat op heden nog geen uitspraak in deze zaken is gekend. De verzoekende partij werpt op niet in te zien om welke reden haar zaak - in vergelijking met deze van haar gezinsleden- op een andere wijze zou dienen te worden behandeld. Het is volgens de verzoekende partij in het belang van de eenheid van rechtspraak om haar zaak niet zonder meer schriftelijk af te wijzen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat de beroepen ingediend door voormelde gezinsleden van de verzoekende partij tegen het in hun hoofde genomen bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) inderdaad gekend zijn bij de Raad onder de rolnummers 83 679, 83 697 en 83 707 en werden behandeld ter terechtzitting van 6 januari 2012, doch er dient op gewezen dat de Raad deze beroepen reeds op 27 januari 2012 bij de arresten nrs. 74 107, 74 110 en 74 114 heeft verworpen. Daarenboven kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij niet kan inzien om welke reden haar zaak -in vergelijking met deze van haar gezinsleden- op een andere wijze zou dienen te worden behandeld. De Raad dient immers vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, in hoofde van de verzoekende partij reeds op 9 maart 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) heeft genomen, zodat de verzoekende partij reeds eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl dit niet het geval was voor de voormelde gezinsleden van de verzoekende partij. Dienvolgens wordt geen afbreuk gedaan aan wat werd vastgesteld *sub* punt 2.2. tot 2.3. van dit arrest.

Ten slotte wijst de Raad erop dat de kamervoorzitter of de door haar aangewezen rechter met betrekking tot huidig beroep toepassing heeft gemaakt van artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet. Artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het naar het oordeel van de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure -en dus zonder terechtzitting- ingevolge een vooraf middels een beschikking ter kennis gebrachte grond kan worden verworpen, dan wel ingewilligd, tenzij één van de partijen er binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking om verzoekt te worden gehoord.

Artikel 39/73, § 4 van de vreemdelingenwet stelt verder het volgende: *“Indien één der partijen tijdig heeft gevraagd om gehoord te worden, dan bepaalt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter onverwijld bij beschikking de dag en het uur van de terechtzitting”*. De verzoekende partij is er *in casu* in geslaagd binnen de gestelde termijn haar verzoek tot horen aan de Raad over te maken en er werd aan de verzoekende partij een beschikking toegezonden waarin de dag en het uur van de terechtzitting staat bepaald, met name 29 februari 2010 om 09 uur 30. Dienvolgens wordt het beroep van de verzoekende partij niet volgens de schriftelijke procedure behandeld, zodat de verzoekende partij niet kan worden bijgetreden in de mate waarin zij stelt dat haar zaak -in vergelijking met deze van haar gezinsleden- en tegenstrijdig met het belang van de eenheid van rechtspraak zonder meer schriftelijk zou worden afgewezen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS